



Anne  
Karácsonya



L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

Anne  
Karácsonya

válogatott novellák

Negyedik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

## *Előszó*

Amikor 1972-ben L. M. Montgomery szülőhelyén, a Prince Edward-szigeti Clifton Cornersben felfedeztem egy addig a pillanatig rejtve maradt, tizenkét kötetre rúgó novellagyűjteményt, egészen el voltam ragadtatva. Világéletemben Montgomery rajongója voltam, és úgy hittem, mindent elolvastam, amit csak írt. De ezeket a történeteket még sosem láttam! Olyan érzés volt, mintha a nyár közepén beköszöntött volna a karácsony. A következő években lemásoltattam az albumokat, és mialatt a címekből egy bibliográfiát állítottam össze – összegyűjtöttem, milyen magazinokban és mikor jelentek meg –, az író nő további novelláit fedeztem fel, amelyeket sosem tett bele az albumjaiba. A fia, dr. Stuart MacDonald átadta azt a felsorolást, amelyet Montgomery a valaha nyomtatásban megjelent írásairól vezetett. Ebben újabb történetek címére bukkantam, és ezeket megpróbáltam felkutatni. Három év munkájával több mint ötszáz ilyen írást találtam.

A „felfedezések” között – amelyek többségét az olvasóközönség azóta nem látta, amióta a századfordulón megjelentek – az ebben a kötetben közreadott karácsonyi és újévi történetek is szerepeltek. A magazinok, amelyekben megjelentek, valami alkalomhoz és évszakhoz illőt kértek Montgomerytól, amely méltón emlékezik meg az ünnepről. Más magazinok azt szerették volna, ha a történetek valamilyen üzenetet hordoznak olvasóik, főként a fiatalabbak számára, és meg kell bocsátanunk Montgomerynek, ha a novellák végén egy kis tanulságot vagy prédikációt találunk. Végére is el akarta adni a könyveit, és ha némi lelki

fröccs árán tehette csak meg, úgy nem ódzkodott tőle. A tanulás azonban többnyire árnyaltabban jelenik meg a történetekben, és csak tudat alatt fedezzük fel.

A karácsonyi és újévi összeállítás tervezgetése közben eszembe jutott az Anne-sorozat. Aki az *Anne otthonra talál*-t olvasta, elfelejtheti-e Anne boldogságát, amikor karácsony reggel megtalálja az első gyönyörű ruháját? Marilla mindig is melegen és praktikusán öltöztette Anne-t, de a ruhák – enyhén szólva – nem voltak divatosak. Aztán Matthew, Anne iskolatársnőit figyelve arra a felismerésre jut, hogy Anne másképpen öltözködik. Lehet, hogy minden a ruhájgon múlik? Problémáját megosztja Mrs. Lyndedel, aki felajánlja, hogy szép és a legújabb divat szerinti ruhát varr Anne-nek. Amikor karácsony reggelén Matthew kibontja a papírcsomagolásból a ruhát, Anne szemét örömeiben elfutják a könnyek. És a Miss Barrytól kapott új estélyi glazécipőben, új és csodaszép ruhájában nyugodtan és magabiztosan léphet fel az iskolai hangversenyen.

Az Anne-könyvek egyik legszebb, szívet melengető fejezete ez, és talán éppen a karácsony szelleme teszi azzá. Rádöbbenünk, hogy Matthew legalább olyan boldog, hogy ajándékot adhat, mint Anne, amikor megkapja.

A történetek mindegyikében Montgomery szokása szerint sok szereplőt vonultat fel. A különc idős hölgyeket, a bölcs idősebb asszonyokat, akik szelíden terelik a fiatalokat a karácsony szellemének megértése felé, az ellentétes beállítottságú fiatalokat, akiket vagy untat, hogy túl sok ajándékot kapnak, vagy kétségbeesnek, mert egy fityingjük sincs, hogy ajándékot vegyenek, a kisebbeket, akik mostoha körülmények között várják a Télapót, de hisznek benne, hogy végül eljön, mások azt a keveset is meg akarják másokkal osztani, amijük van. Montgomery nem töri össze a szívünket szomorú történetekkel, mert az ő meséi boldog véget érnek. De a boldog végkifejlet felé haladva kicsordul a könnyünk.

Árnyék és napsütés, szomorúság és boldogság, a kellemesebb múlt iránti nosztalgia miatt olvassák hosszú évek óta újra meg újra sokan – akárcsak én is – Montgomery novelláit és regényeit.

Hogy Anne-t is szerepeltessem, idevettem az *Anne új vizekre evez*-ből a „Katherine Brooke a Zöldmanzárdos-házba látogat” című részt. A már felnőtt Anne a summerside-i középiskola igazgatónője, és ráveszi a vonakodó Katherine-t, hogy utazzon vele haza a karácsonyi ünnepekre a Zöldmanzárdos-házba.

Montgomery karácsonyi és újévi történetei természetesen kapcsolódnak az *Anne* karácsonyi fejezeteihez, így a kötet vezérmotívuma a Karácsony Anne-nel és más ünnepi történetek lett. Mindegyikben erősen él a szellem, hogy adjunk másoknak, és a mai fiatalok is másként tekintenek majd erre az ünnepi időszakra, ha elolvassák őket.

Rea Wilmshurst  
Toronto

## *Matthew nem enged a puffos ujjból*

Matthew kínos perceket élt át. Egy hideg, korán sötétedő decemberi estén letelepedett a konyhai fásládára, hogy lehúzza nehéz csizmáját, de fogalma sem volt, hogy Anne egy csomó iskola-társnőjével birtokba vette a nappalit. Egy perc múlva már be is sereglett a konyhába egy nevetgélő, vidáman cseverésző lánycsapat. Szerencsére nem látták meg Matthew-t, aki félénken behúzó-dott a fásláda mögötti félhomályba, egyik kezében egy csizmával, a másikban meg a csizmahúzóval, és nagy kínban figyelte őket, míg kabátjukat, kalapjukat vették fel, és aközben a hangversenyről és egy jelenetről beszélgettek. Anne is ott állt közöttük, és éppoly élénken és csillogó szemmel vett részt a társalgásban, mint a többiek, Matthew hirtelen mégis ráébredt valamire: Anne más, mint a többi kislány. Nem mintha ez a másság bántó lett volna, hiszen összehasonlítva velük jobban ragyogott az arca, szebben csillogott a szeme, vonásai finomabbak voltak – ezt még a szegény, bátortalan, emberkerülő, jó megfigyelőnek igazán nem nevezhető Matthew is észrevette, de hát a különbség nem is ezen a téren mutatkozott. Azám, csakhogy akkor mi-ből adódhatott?

Matthew még akkor is ezen a kérdésen rágódott, amikor a kislányok már kart karba öltve régen eltűntek a hosszú, keményre fagyott ösvényen, és Anne szorgalmasan nekiállt tanulni. Marilának nem merte szóba hozni, mivel tudta, hogy csak megvető szipogás és egy éles megjegyzés lenne a válasz. Az asszony nővére ugyanis csak egy különbséget vesz észre, nevezetesen, hogy

amíg a többiek csendben tudnak maradni, Anne nyelve sosem szűnik meg peregni. Ezzel pedig Matthew nem sokra menne.

Így hát elővette a fejtörésben régi segítőtársát, a pipáját – Marilla őszinte utálatára –, és két óra pipázás és kemény töprengés után rájött a megoldásra: Anne másképpen öltözködik, mint a többi lány!

Minél többet forgatta a fejében ezt a gondolatot, annál jobban megbizonyosodott az igaza felől, sőt azt is tudta, hogy amióta csak a Zöldmanzárdos-házba érkezett, Anne sosem viselt a társaihoz hasonló ruhákat. Marilla mindig egyszerű, sötét, egyféle szabásminta szerint varrt ruhákba öltöztette. Matthew tudománya nem terjedt tovább annál, mint hogy létezik ruhadivat; annyit azonban ő is látott, hogy Anne ruhaujja nem olyan, mint a többi kislányé. Visszaemlékezve a konyhában sertepertelő kis csapatra, a vidám piros, kék, rózsaszín és fehér blúzós lányokra, Matthew értetlenül állt a kérdés előtt: vajon miért járhatja Marilla mindig ilyen egyszerű szabású és sötét színű ruhákban Anne-t.

Jó, jó, biztos neki van igaza. Marilla mindent a legjobban tud, és a kislányt is ő neveli. Talán valami kifürkészhetetlen, bölcs szándék áll a dolog háttérében. Mégsem ártana, ha a gyerekek legalább egy csinos ruhája lenne – mondjuk valami ahhoz hasonló, ahogy Diana szokott öltözködni. Matthew arra az elhatározásra jutott, hogy majd ő megajándékozza Anne-t egy ilyen ruhával – karácsonyig úgyis már csak két hét volt hátra –, és így talán Marilla sem veszi rossz néven, hogy belekontárkodik a gyerekeknevelésbe. Egy szép, új ruhánál szebb ajándékot nem is adhatna. Matthew tehát elégedett sóhajjal elvonult lefeküdni, Marilla pedig kitérta az összes ablakot, és a pipafüsttől alaposan kiszellőztette a házat.

Matthew nem is halogatta a dolgot: másnap este felcihelődött, hogy Carmodyben megveszi a ruhát, és így, a nehezén gyorsan túlesve egyszer s mindenkorra letudja a kérdést. Azzal már jó

előre tisztában volt, hogy keserves megpróbáltatásban lesz része. Ha másról lett volna szó, mint női ruháról, Matthew jól állta volna a sarat az eladókkal szemben, de ezen a téren bizonytalanul mozgott.

Alapos megfontolás után Samuel Lawson boltja mellett döntött, bár Cuthberték mindig Blairéknél vásároltak; e szokásuk éppoly mélyen gyökerezett, mint a presbiteriánus templom látogatása vagy a konzervatívokra leadott szavazatuk. De Blairéknél a két lány szolgálta ki a vevőket, akiktől Matthew iszonyúan félt. Akkor még csak elébük merészkedne, ha biztosan tudná, hogy mire van szüksége, és szó nélkül rámutathatna a kívánt tárgyra; így azonban, hogy magyarázkodás és tanácskozás is kell az ügylet lebonyolításához, Matthew csakis egy férfira merte bízni magát. Marad tehát Lawsonék üzlete, ahol csak a tulajdonos és a fia szoktak kiszolgálni.

Az ám, csakhogy szegény Matthew nem tudta, hogy Lawson úr – a cég kibővítése keretében – felvett egy női alkalmazottat, azaz a felesége unokahúgát, egy elragadó, csinos, fiatal nőt, aki a legdivatosabb ruhában, két csuklóján zörgő, csilingelő, csillogó karkötőkkel, hatalmas frufruval és széles mosollyal állt a pult mögött, óriási barna szemét elbájolón meresztgetve a kedves vásárlók örömére. E váratlan jelenség láttán Matthew-nak rögtön inába szállt a bátorsága, a karperecek zörgésétől pedig még a maradék lélekjelenléte is elhagyta.

– Mivel szolgálhatok, Mr. Cuthbert? – érdeklődött Lucilla Harris fürgén és nyájasan, kezével megkocogtatva a pultot.

– Van önöknél, izé... szóval... hogy is mondjam... gereblye? – dadogta Matthew.

Miss Harrist kissé meglepte a kérdés, hiszen kevesen keresték ezt az árucikket télvíz idején.

– Hogyne – felelte –, azt hiszem, maradt egy-kettő odafent, a lomtárban. Megyek és megnézem.



Távollétében Matthew igyekezett összeszedni szétszóródott gondolatait, és felkészült egy újabb próbálkozásra.

Miss Harris visszajött a gereblyével, és vidáman megkérdezte:

– Még valamit, Mr. Cuthbert? – Mire Matthew, minden bátorságát összekaparva nagy nehezen kinyögte: – Nos hát, most, hogy kérdezi, nem jönne rosszul... vagyis hát, vinnék... izé... szívesen megnéznék... szóval... vennék egy... kis fűmagot.

Miss Harris, aki eddig azt hallotta Matthew-ról rebesgetni, hogy kissé különc, most végleg eldöntötte magában, hogy teljesen bolond.

– Azt csak tavasszal tartunk – magyarázta rendreutasító hangon. – Most, sajnos, nem szolgálhatok veled.

– Hát persze, ahogy mondja – helyeselt szegény, boldogtalan Matthew.

Megragadta a gereblyét, és az ajtó felé iszkolt, ám a küszöbön eszébe jutott, hogy még nem fizette ki, és kénytelen volt szájalomra méltó módon visszasomfordálni. Míg Miss Harris a visszajáró aprót számolta ki, Matthew egy utolsó kétségbeesett próbát tett:

– Nos hát... ha nem okozna gondot... ha már itt vagyok... izé... vennék egy... szóval... egy kis cukrot.

– Barnát vagy fehéret? – kérdezte Miss Harris türelmesen.

– Én... szóval... asszem... barnát – hebegte Matthew.

– Ott van egy hordónyi a sarokban – csörgette meg Miss Harris a karkötőit a jelzett irányba –, csak ezt az egyfélét tartjuk.

– Akkor kérek... izé... tíz kilót belőle – bökte ki Matthew gyöngyöző homlokát törölgetve.

Félúton járhatott, mire úgy-ahogy magához tért. Ez a hajmeresztő kaland a büntetése, gondolta, amiért szentségtörő módon idegen üzletbe tette be a lábát.

Hazaérve elrejtette a gereblyét a szerszámkamrában, majd bevitte Marillának a cukrot.

– Barna cukor! Mi ütött beléd, hogy ennyit vettél? – csapta össze a kezét Marilla. – Hiszen tudod, hogy csak a béresfiú zabkásájához és a gyümölcskenyérhez használok. Jerry elment, a kenyeret pedig már megsütöttem, ráadásul ez nem is jó minőségű cukor, sötét és durva... William Blair, ha jól tudom, nem tart ilyet.

– Gondoltam, hasznát veszed valamikor – felelte Matthew, és sietve távozott, hogy elmeneküljön a további kérdések elől.

Matthew ezután ismét gondolkodóba esett, és arra az elhatározásra jutott, hogy legjobb a megoldást mégis egy nőre bízni. Marilla szóba sem jöhetett; ő biztosan csírájában fojtaná el a vállalkozást. Így csak Mrs. Lynde maradt, Matthew ugyanis senki máshoz nem mert volna tanácsért fordulni. El is ment hozzá, és a jó asszonyság rögtön megszabadította szegény, agyongyötört férfiút a gondjaitól.

– Hogy válasszak ruhát Anne-nek? Nagyon szívesen megteszem. Holnap be is megyek Carmodyba, és elintézem. Van valami határozott elképzelése? Nincs? Akkor bízza csak rám nyugodtan. Azt hiszem, egy szép meleg barna árnyalat jól állna Anne-nek, és William Blairnél láttam is egy nagyon mutatós félselymet, ami most érkezett. Ha gondolja, akár meg is varrom neki. Azt hiszem, egyetért velem, hogy ha Marilla varrná meg, Anne biztos észrevenné, és idő előtt kitudódna a meglepetés. Hát persze, szívesen megcsinálom. Nem, egyáltalán nem jelent fáradságot. Szeretek varni. Majd az unokahúgom, Jenny Gillis méretére szabom ki. Ami a termetüket illeti, úgy hasonlítanak egymásra Anne-nel, mint két tojás.

– Nos hát, igen lekötelez vele – hálálkodott Matthew, majd hozzátette: – Ha nem jelent nehézséget... azt szeretném, ha... asszem, mostanában valahogy másképp fest a ruhaujj, mint régen. Ha nem terhelem vele, szeretném, ha... szóval, ha az új módi szerint varrná meg.

– Puffosra? Hogyne, természetesen. Egy cseppet se izgassa tovább ezen magát, Matthew. A legújabb divat szerint fogom megvarrni – biztosította Mrs. Lynde, majd amikor Matthew már elment, magában még hozzáfűzte:

– Milyen jó lesz végre azt a szegény gyereket valami rendes ruhában látni. Egyszerűen nevetséges, ahogy Marilla járhatja. Már többször a nyelvem hegyén volt, hogy szóljak neki. Csakis azért fogtam be a szám, mert Marilla szemmel láthatólag nem kér a tanácsomból, és azt képzelem, vénlány létére többet tud a gyereknevelésről, mint én. De nem csodálkozom. Az emberek már csak ilyenek. Az, aki már felnevelt egyet-kettőt, tudja, hogy nincs két egyforma gyerek, ahogy nincs két egyforma módszer sem. Aki nek meg ez az első, azt hiszi, hogy olyan ez, mint az egyszerű – egy meg egy az mindig kettő. De egy hús-vér gyereknél nem sokra megy az ember a fejszámolással! Ez az, amit Marilla nem tud. Gondolom, alázatosságra próbálja Anne-t nevelni ezekkel a ruhákkal, pedig valószínűleg csak az irigység és az elégedetlenség magvait veti el benne. Biztos, hogy a gyerekek elég jó a szeme ahhoz, hogy észrevegye a különbséget maga meg a többi lány között. De hogy éppen Matthew-nak tűnjön fel! Hátvan év alvás után kezd végre felébredni.

Marilla látta, hogy Matthew töri a fejét valamiben, csak az okát nem sejtette egészen szentestéig, amikor Mrs. Lynde áthozta az új ruhát. Marilla egészségében véve jól viselte, bár láthatólag nem nagyon hitte el Mrs. Lynde tapintatos magyarázatát, hogy csupán azért varrta ő a ruhát, mert Matthew félt, hogy Anne előtt nem maradna rejtve a megsejtetés, ha Marilla készítené.

– Úgy, szóval ezért járkált Matthew olyan titokzatos képpel, és ezért vigyorgott magában, mint egy kutya, aki csontot talált? – zsémbelődött, ugyanakkor elnézés érződött a hangjában. – Tudtam, hogy valami ostobaságon jár az esze. Szerintem ugyan Anne-nek nem volt szüksége több ruhára. Idén ősszel hármat is

kapott, mindegyik meleg és tartós; ezenfelül bármi merő pazarlás. Egy blúzra való kitelne csak azokból a puffos ujjakból; én mondom, Matthew, hogy csak a gyerek hiúságát legyezgeted vele, pedig máris többet páváskodik a kelleténél, No de remélem, végre elégedett lesz, mert mióta csak divatba jött, ilyen ujjakért ácsingózik, bár azóta, hogy egyszer megemlítette, többet szóba sem hozta. Évről évre nagyobb és nevetségesebb lesz ez a puffos ujj, az idén meg már akkora, mint egy léggömb. Jövőre a viselőik már csak oldalvást férnek be az ajtón.

Karácsony reggelén szépséges fehérségre ébredtek Avonlea lakói, akik a szokatlanul enyhe decemberi időjárás miatt már nem is reménykedtek a fehér karácsonyban, s lám, mégis esett az éjszaka annyi hó, ami fehérré varázsolta a tájat. Anne boldogan kukucskált ki a befagyott ablakon. A Kísértetjárta Erdő fenyőfáit mintha porcukorral fújták volna be, a nyírfák és a vadcsereznyék gyöngyházfénnyel csillogtak, a behavazott szántás, mint megannyi fehérén mosolygó gödröcske húzódott a láthatárig, és a csípős tiszta levegőt szinte harapni lehetett. Anne dalolva futott le a földszintre, hangja betöltötte az egész házat.

– Boldog karácsonyt, Marilla! Boldog karácsonyt, Matthew! Ugye, milyen gyönyörű karácsonyunk van? Annyira boldog vagyok, hogy havazott! Hó nélkül nem is igazi az ünnep. Nem szeretem a fekete karácsonyt – csupa szürke meg fakóbarna minden. Nem is értem, miért hívják feketének. Nahát, Matthew, ez az enyém? Jaj, Matthew!

Matthew szégyenlős zavarral kibontotta a ruhát a papírcsomagolásból – miközben vetett Marillára egy mentegetődző pillantást –, és átnyújtotta Anne-nek. Marilla úgy tett, mintha teljesen lefoglalná, hogy a teáskannába tölti a vizet, de megvető arckifejezése ellenére a szeme sarkából érdeklődéssel figyelte a jelenetet.

Anne átvette az ajándékot, és egy darabig áhítatos csendben bámulta. Istenem, de szép is volt: a lány, selymes fénnel csillogó,

puha, barna félselyem, a csinosan húzott, fodros szoknya, a legújabb divat szerint szedett felsőrész, a nyaknál egy leheletnyi csipkefodorral. De a legszebb az ujja volt, amely úgyszólván felvette rá a koronát: a hosszú, könyékig érő kézelő folytatásaként a két gyönyörűséges puff, melyeket több húzás és barna selyemmasnik is díszítettek.

– Tessék, a karácsonyi ajándékom, Anne – mondta Matthew pironkodva. – Nono, Anne, hát nem tetszik? Na... na... mi baj?

Anne szemét ugyanis elfutották a könnyek.

– Még hogy tetszik-e? De mennyire, hogy tetszik, Matthew!

Egy székre fektette a ruhát, és összecsapta a kezét.

– De hisz ez tökéletes! Ó, meg sem tudom köszönni. Micsoda ujjak! Olyan, mint egy csodálatos álom.

Ezen a ponton már Marilla is közbeszólt:

– Jó, jó, de ülünk már le reggelizni! Meg kell, hogy mondjam, Anne, hogy szerintem semmi szükség sem volt erre a ruhára, de ha már Matthew megajándékozott vele, vigyázz rá nagyon! Mrs. Lynde itt hagyott neked egy hajszalagot is; barna, akár a ruhád. Gyere, ülj asztalhoz!

– Lehet, hogy enni sem tudok az örömtől – ujjongott a kislány.

– Egy ilyen szívdobogtató pillanatban olyan prózai dolog reggelizni! Legszívesebben egész idő alatt a ruhán legeltetném a szemem. Úgy örülök, hogy a puffos ujj még nem ment ki a divatból! Soha nem éltem volna túl, ha hamarabb megy ki, mint hogy én viselhetném. Tudja, Marilla, úgy éreztem volna, hogy sohasem lehetek teljesen elégedett. Milyen kedves Mrs. Lynde-től, hogy nekem adta ezt a szalagot. Ezt csak kivételesen jó magaviselettel hálálhatom meg. Ilyenkor nagyon bánt, hogy nem viselkedem mintaszerűen, de valahogy nehéz betartani, amit az ember megfogad, amikor leküzdhetetlen kísértések keresztezik az útját. De megígérem, hogy e perctől külön erőfeszítéseket fogok tenni.

Alighogy véget ért az ünnepi alkalomhoz nem illő reggeli, Diana tűnt fel vidám piros kis kabátban. Anne elébe szaladt a lejtőn.

– Boldog karácsonyt, Diana! Olyan boldog vagyok! Mutatok valami gyönyörűt. Egy csodaszép ruhát kaptam Matthew-tól, ilyen ujjakkal! Szebbet el sem tudnék képzelni!

– Én is hoztam ám neked valamit – lihegte a futástól kifulladásra Diana. – Tessék, ezt a dobozt. Josephine néni küldött egy halom ajándékot, s ez is köztük volt, neked szánta. Már az este áthoztam volna, de csak sötétedés után érkezett meg, és mostanában, nem tudom, miért, de nem szívesen vágok át sötétben a Kísértetjárta Erdőn.

Anne kibontotta a dobozt, és belekukucskált. Először egy lapot pillantott meg: „Anne-nek, Boldog Karácsonyt!” – ez állt rajta, alatta pedig egy pár finom kis puha glazúrcipő lapult, elől gyönggyel kivarrva, csillogó csattal és szaténmasnival díszítve.

– Ó, Diana! Nem hiszem el! Ez már túl sok is a jóból – kiáltotta Anne. – Biztosan álmodom.

– Nagy szerencse, hogy éppen ezt küldte – mondta Diana gyakorlatiasan. – Így most nem kell kölcsönkérned Ruby cipőjét, annál is inkább, mert két számmal nagyobb a méretnél, és ki hallott már csoszogó tündérről? Josie Pye is örülni fog. Jut eszembe, képzeld, tegnapelőtt este Rob Wright hazakíserte a próbáról Gertie Pye-t. Mit szólsz hozzá?

Aznap az izgalom a tetőfokra hágott az avonlea-i ifjúság körében: sor került a nagyterem feldíszítésére és az utolsó főpróbára.

Este pedig lezajlott – hatalmas siker mellett – a várva várt hangverseny. A terem zsúfolásig megtelt, az előadók kitűnően szerepeltek, de még az irigyei – így Josie Pye – sem tagadhatták, hogy az est igazi fénypontja Anne volt.

– Ugye, csodálatos este volt? – sóhajtott fel Anne, amikor a sötét, csillagos ég alatt Dianával hazasétáltak.

– Jól sikerült – felelte a tárgyilagos Diana. – Azt hiszem, talán tíz dollárt is összehoztunk. Erről jut eszembe, Mr. Allan riportot fog írni róla a charlottetowni újságokban.

– Jaj, Diana, lehet, hogy nyomtatásban látjuk majd a nevünket? Már a gondolatától is olyan izgatott leszek! Tökéletes volt a szólód. Még nálad is büszkébb voltam, amikor visszatapsoltak. Azt mondtam magamban: „Ez az én legjobb barát nőm, akit ilyen megtiszteltetés ér.”

– A te szavataid is viharos sikert arattak. A szomorú hangulatú különösen szép volt.

– Jaj, pedig olyan ideges voltam! Amikor Mr. Allan engem szólított, nem is tudom, hogy botorkáltam fel a színpadra. Úgy éreztem, mintha millió szem tapadna rám, sőt át is látnának rajtam, és egy szörnyű pillanatig azt hittem, el sem tudom majd kezdeni. De aztán a mesés puffos ujjaimra gondoltam, és ebből bátorságot merítettem. Tudtam, hogy fel kell nőnöm a puffos ujjakhoz. Így aztán belefogtam, de a hangom mintha a terem végéből jött volna. Tisztára papagájnak éreztem magam. Kész szerencse, hogy annyit gyakoroltam a szavakat a padláson, különben sosem tudtam volna előadni a közönség előtt. Jól nyögdecselem?

– De még mennyire, remekül csináltad – bizonygatta Diana.

– Amikor leültem, láttam, hogy az öreg Mrs. Sloane a könyveit törölgeti. Jó volt látni, hogy sikerült megindítanom valakit. Szörnyen romantikus dolog részt venni egy hangversenyen, ugye? Emlékezetes este volt.

– És mit szólsz a fiúk jelenetéhez? – kérdezte Diana. – Gilbert Blythe egyszerűen káprázatos volt! Anne, igazán nem szép tőled, ahogy Gillel bánasz. Várj csak, mindjárt mesélek valamit! Amikor a tündérszínház után leszaladtál a színpadról, elvesztetted az egyik rózsád. Láttam, amint Gil felveszi, és a szivarzsebébe tűzi. Tessék, ehhez mit szólsz? Amilyen romantikus vagy, ennek biztosan örülsz.

– Semmit sem jelent számomra, amit az a személy csinál – válaszolta Anne fensőbbesen. – Még egy gondolatot sem fecsérlek rá.

Anne már régen lefeküdt, amikor Marilla és Matthew – akik legalább húsz éve nem voltak hangversenyen – még mindig a konyhai tűz előtt beszélgettek.

– Nos hát, asszem, a mi Anne-ünk nem maradt el a többiek mögött – büszkélkedett Matthew.

– Így van – ismerte el Marilla. – Eszes kislány, Matthew. És igazán csinos volt. Kezdetben ellene voltam ennek az egész hangversenyeknek, de azt hiszem, végül is nem származott belőle baj. Mindenesetre büszke voltam rá, bár ezt nem fogom az orrára kötni.

– Nos hát, én is büszke voltam rá, de meg is mondtam neki, mielőtt felment lefeküdni – jelentette ki Matthew. – Szerintem törnünk kéne egy kicsit a fejünket, Marilla. Talán valami jobb is akadna a számára, mint az avonlea-i iskola.

– Erre még bőven van időnk – nyugtatta meg Marilla. – Még csak tizenhárom lesz márciusban. De éppen ma este vettem észre, milyen nagylány már. Mrs. Lynde egy cseppet túl hosszúra csinálta a ruháját, talán ettől látszott olyan magasnak. Jól fog az esze, és talán az lesz a legjobb, ha egy kis idő múlva beíratjuk a Királyi Akadémiára. De egy-két évig ez még szóba sem jöhet.

– De abból azért mégsem lesz baj, ha meghányjuk-vetjük magunkban a dolgot – morfondírozott Matthew. – Az ilyesmit alaposan át kell gondolni.



## *Karácsony a Vörös-dombon*

– Hát persze hogy jön a Téliapó! – jelentette ki magabiztosan Jimmy Martin. Jimmy tízéves volt, és tízévesen az emberben túlteng az önbizalom. – Muszáj eljönnie, mivel szenteste van, és eddig is mindig eljött. Ezt ti is tudjátok, nem, ikrek?

Igen, az ikrek ezt mind tudták, és Jimmy magabiztos kijelentésén felvidulva a maradék kétségeik is szertefoszlottak. Egy rettenetes pillanatban ugyanis Theodora felsóhajtott, és azt mondta, nem szabad nagy csalódást érezniük, ha a Téliapó az idén mégsem jön el, hisz nagyon gyenge volt a termés, és lehet, hogy nem tud majd elég ajándékot hozni.

– Ugyan! Az semmit sem számít a Téliapónak – vágott vissza Jimmy. – Te is nagyon jól tudod, Theodora Prentice, akár csak én, hogy a Téliapó gazdag, akár rossz a termés, akár nem. Három éve, apa halála előtt is rossz volt, a Téliapó mégis eljött. Valószínűleg az ikrek nem is emlékeznek rá, mert még kicsik voltak, de én igen. Természetesen eljön a Téliapó, egy percig se aggódjatok. És hoz nekem korcsolyát, nektek meg babát. Tudja jól, hogy várjuk, mert múlt héten levelet is írtunk neki, és feldobtuk a kéménybe. És lesz cukorka meg dió, és mama bement a városba pulykáért. Én mondom nektek, prima karácsonyunk lesz!

– Ne használj a karácsonyra ilyen alvilági szavakat, Jimmy – sóhajtotta Theodora. Képtelen volt tovább rontani várakozásteljes örömüket, és talán Elizabeth néni mégis megoldja majd a dolgot, ha a csikót jó áron el tudja adni. De Theodorát fájó kötelességek gyötörték, és ismét nagyot sóhajtott, amikor az ablakon át

a prérin átkanyargó ösvényre pillantott, amit vörösre festett a le- nyugodni készülő nap.

– Mindenki így sóhajtozik, amikor betölti a tizenhatot? – kér- dezte kíváncsian Jimmy. – Tizenöt évesen még nem sóhajtoztál így, Theodora. Jobb szeretném, ha nem csinálnád! Olyan furcsa érzésem támad tőle, és ez cseppet sem kellemes.

– Rossz szokás, amit csak mostanában vettem fel – próbálta nevetéssel elütni a választ a lány. – Tudod, Jimmy, az öregek né- ha különösen viselkednek.

– A tizenhat már rémesen öreg, nem? – tűnődött el Jimmy. – Tudod, mit? Elmondom, mit teszek majd én, ha tizenhat leszek. Visszafizetem a jelzőlogkölsönt, és veszek anyának egy selyem- ruhát, meg egy zongorát az ikreknek. Rém előkelő lesz, nem? Megtehetem majd, mert felnőtt férfi leszek. Persze, ha csak lány volnék, nem tehetném meg.

– Remélem, kedves, jó és bátor férfi válik majd belőled, aki támasz lesz az édesanyjának – válaszolta halkán Theodora, majd letelepedett a barátságosan pattogó tűz mellé, és ölébe vette a dundi ikreket.

– Ó, sose félj, nagyon jó leszek hozzá – bizonygatta Jimmy, és kényelmesen elhelyezkedett a tűzhely előtti kis prémszőnyegen – egy coyote bőréen, amit az édesapja négy éve lőtt. – Szerintem mindenkinek jónak kell lennie az édesanyjához, hiszen minden- kinek csak egy van belőle. De most mesélj valamit, Theodora! Egy vidám történetet, amiben sok a verekedés meg a harc, de kér- lek, ne haljon meg benne senki! Szeretem a harcos történeteket, de csak akkor, ha mindenki ép bőrrel ússza meg.

Theodora felkacagott, és az 1885-ös Riel-féle lázadásról kez- dett mesélni, aminek két előnye is volt: igaz történet volt, és rá- adásul izgalmas is. Besötétedett, mire befejezte, és az ikrek már elbóbiskoltak, de Jimmy mindvégig tágra nyílt, csillogó szem- mel hallgatta.

– Nagyszerű volt! – sóhajtott fel élvezettel. – Mondj még egyet!

– Nem lehet, ideje lefeküdni – jelentette ki határozottan Theodora. – Tudod, mi a szabály: egy este egy mese.

– De szeretnék fennmaradni, míg anya haza nem ér – nyűgösködött Jimmy.

– Szó sem lehet róla. Lehet, hogy csak nagyon későn lesz itthon, mert meg kell várnia Mr. Portert, hogy beszélhessen vele. Mellesleg te is tudod, mikor jön a Télapó, már ha egyáltalán jön. Ha erre hajt, és azt látja, hogy ti, gyerekek még fent vagytok ahelyett, hogy mélyen aludnátok, lehet, hogy továbbmegy, és be sem néz ide.

Ez az érv végre hatott.

– Rendben van, lefekszünk. De előbb kiakasztjuk a harisnyáinkat. Hozzátok a tieteket is, ikrek! – parancsolt Jimmy a testvéreire.

Az ikrek izgatottan eltotyogtak, és legjobb harisnyájukkal tértek vissza, amit Jimmy felakasztott a kandallópárkányra. Amint készen lettek, engedelmesen eltrappoltak az ágyba. Theodora még egyet sóhajtott, és az ablakhoz ült, ahonnan zavartalanul lehetne Mrs. Martin hazatértét és a holdfényben fürdő prérit, és közben még kötögethetett is.

Félő, hogy a kedves olvasó a rengeteg sóhajtozásból azt a következtetést vonja le, hogy Theodora igencsak búskomor és elkeseredett ifjú hölgy volt, pedig a valóságban Theodora messze állt ettől a képtől. Egész Saskatchewanban ő volt a legvidámabb, legbátrabb tizenhat éves lány, amit csillogó barna szeme és rózsás, gödröcskés arca is ékesen bizonyított, és sóhajai nem önmaga miatt szálltak, hanem mert attól félt, hogy a gyerekek csalódní fognak. Tudta, mennyire összetöri majd a szívüket, ha a Télapó nem látogat el hozzájuk, és türelmes, dolgos édesanyjuknak ez mennyire fog fájni.

Theodora öt éve költözött George bácsikájához és Elizabeth nénikéjéhez a vörös-dombi kis faházba. Édesanyja akkor halt meg, és a nála jóval idősebb Donald bátyján kívül nem maradt senkije, Donaldot viszont elragadta a klondike-i aranyláz. Martinék szegények voltak, de boldogan befogadták kis unokahúgukat, Theodora pedig azóta itt élt, mint nagynénje jobbkeze és a gyerekek szeretett játszótársa. George bácsi két évvel korábban bekövetkezett haláláig nagyon boldogan éltek, de attól fogva nehéz idők jártak a kis családra, és bár Mrs. Martin és Theodora minden tőlük telhetőt elkövettek, elkeserítően nehéz volt eltartaniuk a családot, kivált az idén, amikor rossz volt a termés. Theodora és a nagynénje minden lehetséges áldozatot meghoztak a gyerekekért, és így eddig Jimmy meg az ikrek nem érezték még a szorongató szükségét.

Hétkor Theodora meghallotta Mrs. Martin lovának csengőjét, és azonnal elébeszaladt. – Menjen csak be, nénikém, és melegedjen meg – mondta határozottan. – Én majd bekísérem és kifogom Nedet.

– Kemény hideg van ma este – panaszkodott Mrs. Martin fáradtan. A hangjából csüggedés csendült ki, ami kétségbe ejtette Theodorát.

– Attól tartok, holnap nem lesz karácsonyuk a gyerekeknek – gondolta szomorúan, miközben Nedet az istállóba vezette. Amikor visszament a konyhába, Mrs. Martin a tűznél ült, arcát átfagyott tenyerébe temette, és válla rázkódott a zokogástól.

– Jaj, ne, nénikém, ne tegye! – kiáltott fel ösztönösen Theodora. Ritkán látta talpraesett nénikéjét sírni. – Fázik, elfáradt... máris főzök egy finom teát!

– Nem erről van szó – mondta Mrs. Martin megtört hangon. – Láttam a harisnyákat a párkányon. Jaj, Theodora, semmit sem tudtam venni a gyerekeknek, semmit! Mr. Porter csak negyven dollárt adott a csikóért, és amikor kifizettem a számlákat,

az elengedhetetlenül szükséges dolgokra is alig maradt pénzem. Gondolom, hálásnak kellene lennem, hogy legalább ezeket megvehettem! De megszakad a szívem, ha a gyerekek holnapi csalódottságára gondolok! Talán már sokkal hamarabb meg kellett volna mondanom nekik, de abban reménykedtem, hogy többet kapok a csikóért. Persze butaság így elengednem magam. Teázunk meg, aztán bújjunk ágyba! Legalább spórolunk a tűzifával.

Theodora gondolataiba merülve ment fel a szobájába. Kivett az asztalfiókjából egy dobozt, és az ablakhoz vitte. Nagyon szép kis aranymedalion volt benne, amit keskeny kék szalagra fűztek. Theodora gyöngéden tartotta az ujjai közt, és komoly arccal nézte a holdsütötte tájat. Mondjon-e le a szívének oly kedves medalionról, amit Donaldtól kapott, mielőtt a bátyja Klondike-ba indult? Sosem hitte volna, hogy képes lenne ezt megtenni! A medalion kívül szinte semmi sem maradt, ami Donaldra emlékeztette volna. A csinos, vidám, lelkes, melegszívű fivérére, aki szép arcán mosollyal, szívében hatalmas reményekkel kelt útra.

– Fogadd el ezt a medalliont, Isten Ajándéka – mondta vidáman (kedves szokása volt Theodorát neve gyönyörű jelentésén szólítani). Az emléktől elszorult a lány torka. – Láncot már nem tudtam venni hozzá, de amikor hazatérek, klondike-i aranyrögökből font láncot hozok neked!

Azzal elment. Az első két évben rendszeresen érkeztek tőle levelek. Aztán azt írta, hogy kitermelőkhöz csatlakozott, és a vadonba készülnek. Azután hallgatás következett, ami lassanként a kétség gyötrelmébe, majd reményvesztettségbe fulladt. Híre ment, hogy Donald Prentice meghalt. Az expedíció tagjai közül, akikkel együtt kelt útra, senki sem tért vissza. Theodora rég lemondott arról, hogy viszontlátja, így a medalion még jobban a szívéhez nőtt.

De Elizabeth néni mindig olyan jó volt hozzá, szereti, és kedvesen bánik vele! Hát nem hozhat meg ennyi áldozatot érte?

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Dehogynem! Meg tudja tenni, és meg is teszi. Theodora eltökélten vetette fel a fejét. Kivette a két hajtincset – anyját és Donaldét – a medalionból (s közben tán még egy-két könnycseppet is ejtett), majd sietve felhúzta legmelegebb kalapját és pelerinjét. Spencer csak három mérföldnyire volt, egy óra alatt meg is járja, és mivel szenteste van, az üzletek sokáig vannak nyitva. Gyalog kell mennie, gondolta, mert Nedet már nem foghatja be ma este: a kancának az előző út feltörte a lábát. Elizabeth néni egyébként sem tudhatja meg, amíg le nem bonyolított mindent.

Titokban leosont, mintha rosszban sántikálna, majd kilépett a hideg estébe. Percekkel később már a holdfényes ösvényen sietett végig. Hatalmas, vakító fehérség vette körül, és az északi éjszaka fenséges szépsége és titokzatossága. Hideg volt, és csend, de Theodora olyan sebesen szedte a lábát, hogy cseppet sem fázott. Vörös-dombtól Spencerig elhagyatott volt az út. Félúton Mr. Lurgan háza volt az egyetlen emberi lakhely.

Amikor Spencerbe ért, azonnal a városka egyetlen ékszerüzletébe sietett. A tulajdonos, Mr. Benson a nagybátyja barátja volt, és Theodora biztosra vette, hogy megveszi tőle a medalliont. A szíve mégis izgatottan vert, és kínosan gyorsan kapkodta a levegőt, amikor belépett az üzletbe. És ha mégsem veszi meg? – gondolta ijedten. Akkor Vörös-dombon idén nem lesz karácsonya a gyerekeknek.

– Jó estét, Miss Theodora – köszöntötte kurtán Mr. Benson. – Miben állhatok a szolgálatára?

– Attól tartok, nem leszek szívesen látott ügyfél, Mr. Benson – szabadkozott a lány bizonytalan mosollyal. – Ugyanis eladni szeretnék, nem venni. Megvenné... hajlandó megvenni ezt a medalliont?

Mr. Benson az ajkát csücsörítve kézbe vette az ékszert, és megvizsgálta. – Nos, nem szoktam használt holmit vásárolni